

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko SSA Janusz Sulima
Protokolant	Monika Wojno

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Anny Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2013 r.

sprawy

1) **C. R. s. M.**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2) **A. M. (2)**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 278 § 1 kk, art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt III K 83/12

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. 738 zł, w tym 138 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego C. R. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od C. R. i A. M. (2) na rzecz Skarbu Państwa po 400 zł tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących.

UZASADNIENIE

A. M. (2) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z C. R., dokonał rozboju na osobie M. D., w ten sposób, iż używając wobec pokrzywdzonego przemocy, w postaci uderzania go pięściami

po całym ciele, rozbicia na głowie szklanego flakonu, oraz posługiwania się niebezpiecznym narzędziem w postaci siekiery, którą wymachiwał grożąc w/wymienionemu odcięciem ręki i niszcząc przedmioty użytku domowego, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z kieszeni kurtki M. D. pieniądze w kwocie 630 złotych działając na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk

II. w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z C. R., usiłował dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie M. D., w ten sposób, że grożąc pokrzywdzonemu pobiciem oraz pozbawieniem życia, zażądał od niego wydania pieniędzy w kwocie 50000 złotych do dnia 23 lutego 2012 roku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie przez Policję,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. 282 kk

III. w dniu 15 października 2011r. o godz. 15.00 w B. na ul. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Białymstoku do sprawy XV K 1242/09 prawomocnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązującego od dnia 21.11.2009 roku do dnia 21.11.2013 roku w ten sposób, że kierował samochodem marki T. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co stwierdzono I – badanie 0,73 mg/dm³, II – badanie 0,69 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. art. 178 a § 1 kk

C. R. został oskarżony o to, że:

IV. w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), który posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem, w postaci siekiery, dokonał rozboju na osobie M. D., w ten sposób, iż używając wobec pokrzywdzonego przemocy, w postaci uderzania go pięściami po całym ciele, rozbicia na głowie szklanego flakonu, po czym A. M. (2) wymachiwał siekierą grożąc w/wymienionemu odcięciem ręki i niszcząc przedmioty użytku domowego, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z kieszeni kurtki M. D. pieniądze w kwocie 630 złotych działając na jego szkodę, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

V. w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2), usiłował dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie M. D., w ten sposób, że grożąc pokrzywdzonemu pobiciem oraz pozbawieniem życia, zażądał od niego wydania pieniędzy w kwocie 50000 złotych do dnia 23 lutego 2012 roku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie przez Policję, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt III K 83/12:

I. Oskarżonych C. R. i A. M. (2) w ramach czynów zarzucanych im w pkt. II i IV aktu oskarżenia, uznał za winnych tego, że w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie M. D., w ten sposób, że używali wobec niego przemocy poprzez uderzanie go rękami po całym ciele, po czym A. M. (2) uderzył pokrzywdzonego w głowę szklanym flakonem rozbijając ten przedmiot oraz posługiwał się siekierą, którą wymachiwał i uderzał w meble, grożąc pokrzywdzonemu odcięciem ręki i niszcząc przedmioty użytku domowego, ponadto wyrażając wobec niego groźby pobicia i pozbawienia życia, a jednocześnie żądali od niego wydania pieniędzy w kwocie 50.000 złotych

do dnia 23 lutego 2012 roku, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, z uwagi na zatrzymanie ich przez Policję, zaś w wyniku opisanego zdarzenia pokrzywdzony M. D. doznał podbiegnięć krwawych z rozległym obrzękiem oraz licznymi zranieniami skóry głowy w okolicy skroniowo – czołowej prawej, podbiegnięć krwawych o słabym stopniu wysycenia w skórze czoła, nosa oraz obwitych wylewów krwawych w okolicach powiek oka prawego i częściowo powieki górnej oka lewego, przy czym oskarżony C. R. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu:

- z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przez oskarżonego C. R.

- z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk przez oskarżonego A. M. (2), i za to:

Oskarżonego C. R. na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazał, zaś na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

Oskarżonego A. M. (2) na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk skazał, zaś na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

Oskarżonego C. R. niewinął od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 20 lutego 2012r. w B. w mieszkaniu przy ul. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 630 złotych, wyjmując pieniądze z kieszeni kurtki M. D., działając na jego szkodę, tj. popełnienia czynu z art. 278 §1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk skazał tego oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego A. M. (2) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 15 października 2011r. o godz. 15.00 w B. na ul. (...), kierował samochodem marki T. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, posiadając podczas I badania – 0,73 mg/dm³, II - 0,69 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w sprawie Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. XV K 1242/09 wyrokiem z dnia 13.11.2009r., a ponadto czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo - wyżej powołanym wyrokiem, obowiązującego od dnia 21.11.2009 roku do dnia 21.11.2013 roku tj. popełnienia czynu z art. 178a § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego A. M. (2) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat.

Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego A. M. (2) karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązał oskarżonego A. M. (2) do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 630 zł (sześćset trzydzieści złotych) na rzecz pokrzywdzonego M. D..

Na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił dowody rzeczowe opisane szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I/134/12 poz. 1 i 2 na k. 197 akt pokrzywdzonemu M. D..

Zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwocie po 400 zł (czterysta złotych) oraz obciążył ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach im przypadających.

Apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego C. R. zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony C. R. działał wspólnie i w porozumieniu z A. M. (2) w celu wymuszenia wydania przez pokrzywdzonego pieniędzy w kwocie 50.000zł, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia samego oskarżonego i oskarżonego A. M. (2) oraz zeznania świadka A. A., ocenione w sposób prawidłowy zgodnie z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego wskazują, iż oskarżony nie żądał od pokrzywdzonego ww. kwoty,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 kpk polegające na dokonaniu ustaleń w sposób jednostronnie niekorzystny dla oskarżonego, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bezkrytyczne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego M. D., w sytuacji gdy zeznania tego świadka nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zaś Sąd sam przyznał, iż w zeznaniach pokrzywdzonego występowały nieścisłości, co podważa całokształt konsekwentnej i logicznej relacji,

- art. 7 kpk polegające na dokonaniu analizy materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, niesłuszne uznanie zeznań świadka A. A. i K. S., w **sytuacji gdy świadkowie** wskazali szereg ważnych informacji poddających w wątpliwość wiarygodność pokrzywdzonego.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 438 pkt. 2 i 3 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Obrońca oskarżonego A. M. (2) zarzucił wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżony A. M. (2) usiłował dokonać wymuszenia rozbójniczego na osobie M. D., w ten sposób, że grożąc pokrzywdzonemu pobiciem zażądał od niego wydania pieniędzy w kwocie 50 000 zł do dnia 23 lutego 2012 roku oraz używał w tym czasie siekiery jak również dokonał kradzieży kwoty 630 zł na szkodę M. D. w przypadku gdy:

1. faktyczne skierowanie żądania wydania pieniędzy w kwocie 50 000 zł nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a jedyną osobą potwierdzającą tę okoliczność jest sam pokrzywdzony, będący zainteresowanym zaszkodzeniem w jak największym stopniu oskarżonemu i zwiększeniem jego odpowiedzialności karnej -podobnie z tym, że oskarżony miał używać siekiery; a jak wynika z wyjaśnień składanych przez A. M. (2) ale także przez współoskarżonego C. R., nie zabrali ani nie żądali wydania żadnych pieniędzy, gdyż w ich ocenie, trudna sytuacja materialna pokrzywdzonego, utrzymującego się z pomocy socjalnej uzyskiwanej na dzieci, nie pozwoliłaby mu na posiadanie większej ilości pieniędzy; ponadto zaś oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że siekiere jedynie wyrwał pokrzywdzonemu który nią go zaatakował

2. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu kradzieży 630 zł oraz próby wymuszenia rozbójniczego i żądania wydania pieniędzy w kwocie 50 000 zł zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak również przed Sądem - złożył szczere i konsekwentne wyjaśnienia szczegółowo opisując całe zajście - wyjaśnił, że w trakcie zdarzenia nie żądał wydania kwoty 50 000 zł oraz nie ukradł kwoty 630 zł a jedynie chciał wyjaśnić sprawę molestowania seksualnego konkubiny C. R. przez pokrzywdzonego i krzywdy jakiej ona doznała ze strony pokrzywdzonego - „na pewno nie żądałem od pokrzywdzonego pieniędzy, nie słyszałem żeby R. żądał od niego pieniędzy” (k. 66), „Nie wiem skąd wzięła się kwota 50 000 zł skoro pokrzywdzony to pijak i brudas, on ciągle jest pijany. Może to wymyślił, aby posądzić R. bo on kocha się w jego dziewczynie K.” (k. 73) - stąd też nie ma podstaw do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

- Sąd błędnie przyjął, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, uznając, iż do zapłaty żądanej kwoty pieniędzy przez M. D. nie doszło, gdyż oskarżeni zostali zatrzymani przez Policję, w przypadku, gdy do zatrzymania doszło późnym wieczorem 23 lutego 2012 r. (termin do którego, wg poszkodowanego,

miał on wręczyć oskarżonemu żadaną kwotę pieniędzy), gdy A. M. (2) tego dnia kładł się już spać i nie próbował nawet wygzekwować w ten sposób kwoty 50 000 zł, co wskazuje, iż żądanie kwoty 50 000 zł zostało przez M. D. wymyślone

II. obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

- art. 4, 5 § 2, 7 kpk w zw. z art. 410 i 92 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 kpk, wynikającą z dokonania dowolnych ustaleń i rozstrzygnięcia na niekorzyść A. M. (2), wbrew zasadzie in dubio pro reo, nie dających się usunąć wątpliwości, co doprowadziło do ustalenia, iż ww. w dniu 20 lutego 2012 r. w B. w mieszkaniu pokrzywdzonego przy ulicy (...) wspólnie z oskarżonym C. R. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 630 złotych, wyjmując pieniądze z kieszeni kurtki M. D., działając na jego szkodę, wbrew wyjaśnieniom oskarżonego A. M. (2) oraz oskarżonego C. R., wyłącznie w oparciu o zeznania M. D., w przypadku gdy M. D. nie jest wiarygodnym źródłem dowodowym ze względu na jego bogatą przeszłość kryminalną (11 lat spędzonych w zakładach karnych) oraz ze względu na fakt; iż podczas całego zdarzenia był pod wpływem alkoholu do czego sam się przyznał, ponadto wiarygodność jego zeznań podważają zeznania świadka A. A. - obcego dla stron postępowania, a tym samym wiarygodnego, z których wynika jednoznacznie, iż pokrzywdzony M. D. wymyślił kwestię żądania wydania jakichkolwiek pieniędzy oraz kradzieży kwoty 630 złotych na jego szkodę w dniu zdarzenia.

Z ostrożności procesowej zarzucił ponadto rażącą surowość kar jednostkowych w pkt I, III i IV wyroku i kary łącznej w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności jako nieadekwatną do celów kary i faktycznie popełnionych czynów, a nadto pomimo uprzedniej karalności wywiad środowiskowy wskazuje, że zachowanie oskarżonego nie budzi zastrzeżeń, spotyka się z synami, obecnie utrzymuje nowonarodzone dziecko, pracuje, łoży na rodzinę.

W oparciu o powyższe zarzuty **wniósł** o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zmianę opisu czynu w pkt I poprzez przypisanie oskarżonemu art. 158 § 1 kk i wymierzenie łagodnej kary oraz uniewinnienie oskarżonego A. M. (2) od czynu opisanego w pkt III, ewentualnie o - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Białymstoku.

Apelację od wyroku wniósł również Prokurator, jednak wobec jej skutecznego cofnięcia na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 r., nie podlegała ona rozpoznaniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione apelacje nie są zasadne w stopniu oczywistym i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich wnioski.

W związku z tym, że w obu skargach zostały postawione zarzuty obrazy art. 4 i art. 7 k.p.k., a odrębnie także naruszenia art. 5§2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k. jednakże argumentacja przytoczona na ich poparcie jest zbliżona, celowe jest łączne odniesienie się do ich treści.

Stwierdzić zatem należy, że Sąd Apelacyjny nie dopatrył się naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k. dowodzi, że postępowanie dowodowe przeprowadzone zostało w sposób staranny, podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy. Sąd dokonał oceny wszystkich zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach wyroku wskazał, jakie fakty uznał za ustalone jako odpowiadające rzeczywistości przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Ocena materiału dowodowego przez Sąd orzekający w pierwszej instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i nie zawiera błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania). Należy podkreślić, że w myśl zasady swobodnej oceny dowodów wysnucie z nich wniosku o wiarygodności, czy też niewiarygodności określonych dowodów, zależy od wewnętrznego przekonania Sądu, który władny jest dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, czy też innym dowodom pod warunkiem, że swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie podkreśla się,

że ustalenia faktyczne nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem powinno być uzasadnienie wyroku (por. OSNKW 3-4/75, poz. 47, 6/78, 12/74 poz. 230, 1-2/80, poz. 13).

W niniejszej sprawie wbrew twierdzeniom obrońców wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych zostały szczegółowo przeanalizowane, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania, zostały przez Sąd meriti w przedmiotowej sprawie zachowane i dlatego też zarzuty podniesione w omawianych apelacjach nie są zasadne.

Odnosząc się natomiast do sformułowanego w apelacji obrońcy oskarżonego A. M. (2) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, stwierdzić należy, że zarzut ten w istocie sprowadza się do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Autor apelacji wskazuje, że zebrane w sprawie dowody oraz ustalone na ich podstawie okoliczności winny prowadzić do innego wniosku, niż ten, do którego doszedł sąd wyrokujący w sprawie – czyli do uniewinnienia oskarżonego od stawianego mu zarzutu.

Jednak z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Rozważając ten zarzut zasadnym będzie przytoczenie poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 24 marca 1975r. (II K R 355/75, OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12), w myśl którego „... zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych”.

Skarżący nie przedstawili zaś żadnych merytorycznych argumentów potwierdzających zasadność postawionych zarzutów, które podważałyby dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne. Prezentują jedynie własny punkt widzenia na określone kwestie, ale są to twierdzenia o charakterze polemicznym, nie mające przekonującego oparcia w materiale dowodowym sprawy.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, nie ma w szczególności podstaw by kwestionować wiarygodność, stanowiących w dużej mierze podstawę ustaleń Sądu, zeznań pokrzywdzonego M. D.. Jak zauważył Sąd Okręgowy mężczyzna składając swoje zeznania relacjonował przebieg zdarzenia w sposób logiczny i szczegółowy. Zbieżność jego relacji z obu etapów postępowania w istocie pozwala stwierdzić, że to właśnie jego relacja stanowi odtwarzanie spostrzeżeń z rzeczywistości zaistniałych zdarzeń, a więc jest autentyczna i szczerą. Wbrew sugestiom obrońcy A. M. (2) świadek w sposób konsekwentny relacjonował również fakty dotyczące posiadania w tym dniu kwoty 730 złotych oraz okoliczności dotyczących zaboru przez A. M. (2) kwoty 630 złotych już w trakcie wychodzenia z mieszkania. Szczerość pokrzywdzonego w tej kwestii wynika właśnie z faktu, że wskazał wyłącznie na dokonanie powyższego przez jednego ze sprawców. Gdyby istotnie chciał, jak twierdzą oskarżeni, pomówić ich o dodatkowe zachowania celem spotęgowania ich odpowiedzialności logiczne jest, że wskazałby na sprawstwo obu z nich również odnośnie zaboru wspomnianej kwoty.

Podobnie przedstawia się kwestia jeśli chodzi o wiarygodność zeznań pokrzywdzonego M. D. w zakresie wypowiedzianych przez sprawców żądań zapłaty określonej kwoty, z odwołaniem do jego trudnej sytuacji materialnej i życiowej, w świetle której 50.000 złotych istotnie jawi się jako należność zbyt wygórowana. W tej materii należy zgodzić się z argumentacją Sądu I instancji, że przecież nie można weryfikować zeznań pokrzywdzonego przez pryzmat braku racjonalności wymagań sprawców i oceny faktycznej realności ich żądań. W tym zakresie również zeznania pokrzywdzonego były konsekwentne i stanowcze, od samego początku postępowania do jego zakończenia. Zresztą nie sposób pominąć, że jednemu z oskarżonych wiadomym było, że pokrzywdzony otrzymał spadek.

Odnosząc się natomiast do argumentu związanego z możliwością wiarygodnego odtwarzania spostrzeżeń przez pokrzywdzonego wobec faktu, że w chwili czynu znajdował się pod wpływem alkoholu, czemu zresztą sam nie zaprzecza, wypada zgodzić się z Sądem Okręgowym, że szczegółowość w odtwarzaniu poszczególnych elementów zdarzenia, ich kompatybilność i logika wyводу przedstawionego w toku całego procesu, wskazują, że w istocie świadek nie miał problemów z zarejestrowaniem i zapamiętaniem zdarzeń, a zatem, że złożone przez niego zeznania nie są w żadnym wypadku przejawem przypadkowości.

Zeznania M. D. znajdują ponadto wzmocnienie w pozostałym materiale dowodowym pozostającym w dyspozycji Sądu. Relację pokrzywdzonego uwiarygodnia n.p. protokół oględzin miejsca zdarzenia (k.4-5, k. 94-95,101-103), w którym wyeksponowano nie tylko fragmenty rozbitego wazonu, ale przede wszystkim uszkodzenia mebli, zwłaszcza blatu ławy, odpowiadające relacji pokrzywdzonego.

Warto w tym miejscu odnotować, że fragmenty rozbitego wazonu ujawnione zostały w koszu na śmieci, a zatem zanim przybyli funkcjonariusze Policji mieszkanie zostało wstępnie posprzątane, stąd nie może dziwić, że siekiera została odstawiona w miejsce gdzie zazwyczaj się znajdowała.

Należy zaaprobować dalej stanowisko, że w relacji pokrzywdzonego, co do faktów istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności obu oskarżonych, nie można dostrzec większych, budzących wątpliwości nieścisłości, luk czy braku logiki. Zresztą Sąd wskazał w uzasadnieniu drobne nieścisłości w zakresie kolejności zastosowanych przez sprawców form przemocy w zeznaniach pokrzywdzonego składanych w toku postępowania przygotowawczego, w dniu 11.04.2012 roku, uznając je jednak za nieznaczające i jednocześnie uzasadniając czego mogą być wynikiem. Wreszcie podnieść trzeba i to, że wcześniejsza karalność pokrzywdzonego nie mogła mieć wpływu na ocenę jego wiarygodności.

Co do zarzutu uznania zeznań świadków K. S. i A. A. za nieistotne dla sprawy, również trzeba podzielić stanowisko Sądu I instancji. W celu czynionych ustaleń faktycznych w sprawie wymuszenia rozbójniczego zeznania świadka K. S. miały znaczenie o tyle, że potwierdzały jedynie punkt zapalny niniejszego zdarzenia oraz motyw działania sprawców. Natomiast co do zeznań A. A., nie da się nie zauważyć, że jest on znajomym A. M. (2) relacjonującym jedynie przekaz pokrzywdzonego zasłyszany 3-4 miesiące po zdarzeniu, a nadto jego relacja jest mało spójna, stwarza wrażenie mało obiektywnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zeznania te stanowią wyłącznie próbę przedstawienia oskarżonych w jak najlepszym świetle, celem umniejszenia ich odpowiedzialności i z kolei, w jak najgorszym świetle pokrzywdzonego.

Nie sposób również uwzględnić argumentów obrońcy oskarżonego A. M. (2) zmierzających do przeforsowania poglądu o możliwości przypisania oskarżonemu czynu z art. 158 § 1 k.k. zamiast przypisanego 282 k.k. Działanie przestępcze przypisane oskarżonym w punkcie I wyroku polegało na użyciu przemocy (w postaci uderzenia rękoma po całym ciele, uderzeniu wazonem w głowę) oraz groźbach zamachu na zdrowie i życie pokrzywdzonego (urealnionej dodatkowo używaniem siekiery), podejmowane jednak było w celu zmuszenia M. D. do wydania im w przyszłości, do dnia 23.02.2011 roku, żądanej kwoty 50.000 złotych, a zatem wyczerpało znamiona z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk. Zamiar ich ukierunkowany był w tym wypadku niewątpliwie na wymuszenie świadczenia materialnego, a zatem działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Za tym, że działali z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym przemawiają okoliczności czynu i sposób działania sprawców. Wielokrotnie powtarzali swoje żądanie, potęgując agresję celem nakłonienia pokrzywdzonego do wydania pieniędzy w przyszłości.

Reasumując wypada skonstatować, że ustalenia co do winy oskarżonych są efektem prawidłowej oceny istotnych okoliczności i w konsekwencji zarzut obrazy art. 5§2kpk i art. 7kpk, a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych są całkowicie chybione.

Odnosząc się do wymierzonych A. M. (2) kar jednostkowych, które mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia, a nawet zdecydowanie zbliżają się do dolnej granicy, nie sposób uznać aby nie uwzględniały stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów zabronionych, przejawiającego się w charakterze naruszonych dóbr prawnych, w sposobie i okolicznościach działania (używanie siekiery) pobudkach zachowania oraz stopnia winy, jak również w jego właściwościach osobistych i dotychczasowej karalności. Warto dalej odnotować, że obrońca dość przewrotnie

argumentuje, iż wartości jakie wyznaje A. M. (2) nie pozwalały mu okraść człowieka, który nie pracuje i wychowuje dwójkę małych dzieci. Skoro wina odnośnie czynu z art. 278§1 kk została udowodniona, ta wyjątkowa jak chce obrońca okoliczność, działa na niekorzyść oskarżonego. To, że w ostatnim okresie oskarżony prowadził ustabilizowany tryb życia, założył rodzinę zapewne było okolicznością, która skutkowałą wymiarem kary w dolnych granicach zagrożenia, nie było jednak wystarczające do dalszego łagodzenia kary.

Także kara orzeczona C. R., który przestępstwa dopuścił się w warunkach recydywy wskazuje na prawidłowe zastosowanie dyrektyw z art. 53 kk dotyczących sądowego wymiaru kary, ukierunkowanych na realizację celu wychowawczego względem sprawcy oraz realizację zadań w płaszczyźnie społecznego oddziaływania zarówno w dziedzinie zapobiegania przestępstwom jak i umacniania poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok, jako prawidłowy i sprawiedliwy, utrzymał w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego C. R. rozstrzygnięto zgodnie z § 14 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. (Dz. U. nr 163, poz.1348 z późn.zm.).

O opłatach należnych od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa Sąd orzekł na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust.1 pkt. 5 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dn. 23.VI.1973r. (tekst jednolity Dz.U. nr 49. poz.223 z 1983r. z późn. zm.). O pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze – orzeczono zgodnie z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk.

(...)(...)